

СВОБОДЕНЪ ТЪДЪ

СЕДМИЧЕНЪ ИНФОРМАЦИОНЕНЪ ВЪСТНИКЪ

Общинска Библиотека тукъ

Абонаментъ за година 8 лева
за 6 мѣсеца 4 лева

Редакторъ-стопанинъ
СТЕФАНЪ ИВ. ПЕТКОВЪ.

Редакцията ни се помещава на
ул. „Драгоманъ“, въ здан. на Т. Живковъ

Такса за публикациите: на 1 стр. по 60 ст.; на 2 и 3 стр. по 80 ст.; на 4 стр. по 50 ст. на кв. с. м. Простаеки и бирнич. обявления за 1 път по 5 ст., за 2 пѣти 10 ст. на дума.

Д-ръ Димитръ Аршинковъ

не ще приема посѣщения на имения си день — 26 того.

Димитръ Войниковъ

нѣма да приема посѣщения на имения си день — 26 того.

ПРОШЕКОВО ПИВО.

Въ единственото уредено **Казино „Лондонъ“** почна да се точи хубаво отлежало **ПРОШЕКОВО ПИВО** желто и черно, което по нищо не отстъпва на мюнхенското.

Закуски топли и студени, винаги прѣсни.

Всѣка вечеръ отъ 5 часа сж забранени всѣкакви игри на карти и табла.

Вкусното пиво, хубавата обстановка и култантната прислуга правятъ казиното приятно фамилярно заведение за почивка.

Отъ съдържателитѣ
на казино „**ЛОНДОНЪ.**“

Уроци по цигулка и пиано.

Г-ца Олимпия Василева, слѣдвала Женевската консерватория, получила първа премия, прѣподава уроци по цигулка и пиано.

Адресъ: ул. „Любенова“, 11.

Д-ръ М. МАНТОВЪ

Адвокатъ—Русе.

Защитава дѣла прѣдъ всички сѣдилища въ Царството, като запасенъ офицеръ и дѣла прѣдъ Военния съдъ, по чисто воен. прѣстѣпления и такива отъ общъ характеръ. Писалище подъ Русен. Апелативенъ Съдъ.

За телеграми: „МАНТОВЪ“ Телефонъ: { на писал. № 259
на домътъ № 244

Конячна фабрика „СЪЛЗА“

на

Ангелъ Боневъ — Провадия.

Извѣстивамъ на почитаемитѣ си досегашни и бъдещи клиенти, че отъ 1-й юлий т. т. прѣвѣстихъ конячната си фабрика въ собственото си ново-строено здание находяще се срѣщу зданието на Иванъ Мирозъ, въ което се помещава Архиепископското намѣстничество, малко по-долу отъ новостроящата се черква.

За въ бъдаше ще продавамъ на едро и дребно най-доброкачествени мѣстни спиртни питиета, като: конякъ, мастика, мента, абсентъ, амеръ, холе, робитеръ, вишнювка, орѣховка, ромъ, сливовка и разни видове джибровки-всички сварени въ казанъ. Фабриката има депозитъ за разни мѣстни и француски бѣли и черни вина.

Депозитъ на чистъ виненъ оцетъ и оцетна маля.

Прѣдставителство на бира отъ прочутата фабрика „ГАЛАТА.“

Фабриката ми е основана прѣди 5—6 години и до сега е задоволявала и най-придирчивитѣ вкусове на клиентитѣ и посѣтителитѣ.

Едно посѣщение на фабриката е достатъчно да увѣри всѣкого въ горѣизложеното.

Съ почтъ: Ангелъ Боневъ.

Шоколадъ „Нестле“

Покаете ли да получите безплатно единъ прѣвзходенъ швейцарски мъжки или дамски рѣченъ часовникъ, единъ занецъ или позлатена гривва,

КУПУВАЙТЕ ШОКОЛАДЪ „НЕСТЛЕ“.

Въ всѣки единъ пакетъ или питка ще намѣрите по една картинка наречена „ВЛЪСКАЯ ГЛАВА“ (Casse-tête).

Цѣльта е да се съгуби всѣка една картинка, а такива има 36 различни. Всѣки единъ който събере пълна колекция отъ 36-тѣ картинки ще получи, споредъ избора си, една отъ горѣ-означенитѣ прѣмии.

Нѣколко стотинъ часовници чакатъ търпеливитѣ колекционери.

Купувайте проче само единъ шоколадъ, шоколадъ съ швейцарско мляко „НЕСТЛЕ“.

Стефанъ И. Ханджиевъ

КРОЯЧЪ.

Извѣстивамъ на почитаемитѣ си клиенти, че прѣвѣстихъ крояческото си ателие на ул. „Царъ Борисъ“ до аптеката на г. Бораджиевъ, въ което изработвамъ по най-последня мода разни мъжки дрехи всѣкаквъ фасонъ: свадбени и салонни: смокингъ, фракъ и редиинготъ.

Сжщо изработвамъ по последня мода съ моделъ и по журналъ дамски костюми тайоръ и манта.

Въ очакване на посѣщението Ви, оставамъ съ почитание:

Стефанъ И. Ханджиевъ.

Възползуйте се!

Въ мобилния складъ на Стефанъ Ив. Райковъ, ул. „Драгоманъ“ се намиратъ за продажъ здрави и луксозни

ГЕРМАНСКИ ПЕЧКИ
съ много износни цѣни.

Даватъ се подъ наемъ
хигиенични

МОБИЛИРАНИ СТАИ
въ II уч. на града, близо до черквата „Св. Никола.“
Справка въ редакцията.

Продавамъ около 10,000 нгр. ФИЙ, складирани въ с. Девня. Въ селото можа да намѣря ва желающитѣ и още около 50,000 нгр. ФИЙ и сѣно.

Стефанъ Геновъ, с. Девня

Продаватъ се 200 овни.

Желающитѣ нека се отнесатъ до Коста Стояновъ — Провадия.

Кочо Тодоровъ Пастърмаджиевъ
ВАРНА

Приготвяла първокачествени наденци и пастърма за зимния сезонъ. Желающитѣ нека побързатъ съ поръчкитѣ си.

Днесъ или никога.

Най-старото гвѣздо на стрѣвнитѣ политически орли е напуснато. Въ Цариградъ паднаха послѣдитѣ дипломатически маски и империята на султана заговори съ езика на своитѣ европейски посестрими. Въ столицата на нашия северенъ ежседъ — стражарѣтъ на балканското равновѣсие — има едно обеспокоително още колебание къмъ новопитѣ. Обаче ромжнежитѣ кокошари нахулаватъ вече фаталната торба на своитѣ „римски“ глави.

Потомцитѣ пъкъ на Василий българоубица развѣватъ вече фустанелитѣ си къмъ нашата граница и се канятъ за нова Троя въ Мала-Азия.

Малкитѣ сѣверни държавици се канятъ ежщо да се спуснатъ въ общия водовъртежъ.

Сърбия издига барикади отъ български трупове на босненската си граница и вакханални устройва съ българска кръвъ и съ български честъ въ Македония.

Какво прави България верѣдъ тоя хаосъ? Моментъ ли дебне? Може би.

Очитѣ на България еж обзрнати къмъ Македония и Добруджа. Тя не е руска провинция да слуша заповѣди отъ Петроградъ, за да тръгне наново срѣщу Одринъ.

Да изпълнимъ рускитѣ желаниа, за синитѣ очи на нѣкакво славянство, то значи да извършимъ най-черното прѣдательство къмъ нашитѣ национални идеали. България не иска да воюва Тя само, слѣдвайки принципа „обединение на нациитѣ“, провъзгласенъ отъ тройното съглашение, ще окупира своитѣ заробени провинции, безразлично отъ кого. Ако има нѣкой да се съпротиви, толкова по-злѣ за него.

Но дебне ли България моментъ? — По всичко изглежда, че да. Ний не вѣрваме, днешнитѣ управници да скръстятъ рѣцѣ и да чакатъ наново да запреде дипломатически чакрѣкъ.

Историческиятъ моментъ е прѣдъ

насъ. Кръвта въ Македония ни зове къмъ мѣстъ. Днесъ нѣма дипломация съ нейнитѣ подли машиници. Днесъ говори силата на народитѣ, тѣхната морална и културна мощь. И тоя, който съумѣе да използва тоя моментъ, той ще свие най-грандиозния вѣнецъ за своя народъ.

Крайно врѣме е да трѣгнемъ къмъ заробена и опустошена Македония и Добруджа! Нека спасимъ поне послѣднитѣ останки отъ българщината тамъ.

Стига български гробове! Стига българска кръвь! Врѣме е да се езекутиратъ убийцитѣ на българщината! По това двѣ мѣстни въ България нѣма. Цѣлокупния български народъ иска часъ по-скоро да се отгърве Македония отъ умирающия убиецъ и Добруджа отъ разкапващия се циганинъ.

Стига позоръ: цигани и мерзавци свинари да унищожаватъ българщината. Стига да прѣгъщаме съзани и да се давимъ въ тѣхъ тукъ, а отвѣдъ нашитѣ братя да ги давятъ въ собствената имъ кръвь.

Всѣтъ трѣба да се изгони изъ поробената страна и се спаси агонизиращата българска нация тамъ.

Прѣстѣпно би било да се не избиятъ хиенитѣ отвѣдъ Сливница днесъ, когато сж плувнали въ българска кръвь и сж се самозабравили. Да ги удавимъ въ кръвта що е изпльнила въ Македония и долове, и равнини, и полета, и балкани.

Мощта на Българския народъ ний познаваме.

Тогавъ?

Тогавъ, днесъ или накого!

Съобщение отъ Славянското Д-во въ България.

Настоятелството на Славянското д-во въ България въ послѣднитѣ си засѣдания на 15 и 17 тогор, се занима съ въпроса по нинѣшнитѣ отношения на руския печатъ и общество къмъ България.

Настоятелството слѣдъ всестранно обсъждане на този въпросъ, се спрѣ върху слѣднитѣ точки:

1) Въ нѣкои руски срѣди, макаръ и не широки, отъ година насамъ, а особено слѣдъ почване войната противъ нѣмцитѣ, нееднократно се поставя въпросъ тѣ: „Дѣ е България и защо тя отежтевува отъ срѣдата на славянството?“

И понеже не виждатъ България да воюва редомъ съ Сърбия, то въ тѣзи срѣди се заканватъ на българекиятъ народъ и даже го заплашватъ, че никога нѣма да му простятъ тази измѣна и че този гибеленъ пѣтъ билъ за него „смертелно опасенъ“.

Славянското д-во отговори своерѣменно на нѣкои отъ тѣзи заканвания, съ които бѣха се обрънали направо къмъ него. То обясни, че България не е отстѣпала отъ идеята на славянството, не е нѣкаква измѣнница на тая идея; че никой не може да иска отъ България да застане въ редоветѣ на тѣзи сѣрби, макаръ и славяни, защото тѣ лапи, ржка за ржка съ заклетни врагове и на славянството и на православие, използвайки извѣстенъ фаталенъ моментъ, навърлиха се върху България и етъ неприятелни срѣщу едного, и я ограбиха.

Трѣбва да се игнорира съвсѣмъ душата на единъ народъ, за да се

накара той, безъ да вижда никакви пробѣски отъ едно поправяне на навѣршената надъ него несправда да трѣгне на война редомъ съ своя вчерашенъ врагъ, още окървавенъ съ неговата кръвь. Но България остава прѣдана на Русия Тя, хилядогодишенъ стражъ на славянството въ постоянно обуреваемия Балкан. полуостровъ, никога не му е измѣнявала и никогата нѣма да му измѣни. Българскиятъ народъ никога нѣма да иде противъ освободителката си Русия.

2) Въ своитѣ отговори по разни адреси славянското дружество подчерта още мисълта, че е жестоко да се заплашва съ смъртна присѣда българекия народъ, когато той не е поканенъ и не може да бжде поканенъ, при отежтевието на едно прѣдварително споразумение, да влѣзе въ борбата на едно съ Сърбия противъ австро-германизма.

Славянското дружество напомни и сега напомни, че въ продължение на цѣла година то прави опитъ, прѣдложения и ходатайства, да се измѣни положението на българитѣ въ Македония, или поне да се спре изтрѣблението на българекия елементъ тамъ. Обръщенията ни по този въпросъ къмъ извѣстни руски и славянски срѣди не намѣриха никъкъвъ славянски отзивъ, или жѣ отзивътъ бѣше отрицателенъ. Казваше се, както и сега се казва: „не повдигайте въпросъ за Македония, додѣто не се помогне на Сърбия да излѣзе на Адриатическо море“. А изтрѣбителната политика на сѣрбитѣ въ Македония не прѣставаше. Не се уталожил дѣбоката тѣга на българекия народъ. Ранитѣ му и болкитѣ му останали остри и зѣбуци. Въ това положение ни завари обявата на войната. Сърбия се залови въ бой съ силенъ неприятель и се намѣри въ крайно тѣсно положение.

България не използва този моментъ за да направи каквато да била пакостъ на Сърбия. Този фактъ, обаче, се игнорира отъ поменатитѣ горѣ руски и славянски срѣди.

3) Тѣзи, които приздраватъ България да излѣзе дѣино противъ славянския врагъ, не си даватъ отчетъ и върху въпроса, че България, освѣнъ откъмъ и съ Сърбия нѣма дѣ да даде своето съдѣйствие. А каза се, че никой не е направилъ подобно прѣдложение на България, — слѣдователно, никой нѣма право да я обвинява, особено когато отъ никого не е разчистена колко годѣ почвата за подобно съдѣйствие.

Рускиятъ печатъ е увлеченъ, както и нѣкои руски срѣди и, въпрѣки всевъзможнитѣ осветления, които му се даватъ, въ значителната си частъ продължава да се отнася не толкова приятелски срѣмо България — главно затуй, че правителството и продължавало да прави смѣтки и водѣло германска политика, а органиитѣ на правителството и около него дразнѣли постоянно Русия и извиквали подпорѣния къмъ българеката политика. Славянското д-во признава, че частъ отъ българекия печатъ, наистина се държи крайно безтактно и прѣдизвикателно къмъ Русия и руския печатъ и че българекия печатъ е, който трѣбваше и трѣбва да обясни, освѣтли и обоснове както

правотата на българекото становище, тѣй сжщо и неумѣтността на выходитѣ на нѣкои руски вѣстници. Всичко това е вѣрно.

Но не по-малко е вѣрно обстоятелството, че, подъ локото давление на срѣбски и други антибългарски пропагандисти, нѣкои руски вѣстници сж изпаднали въ едно състояние, въ което не могатъ объективно да се отнасятъ, на макаръ и колкото ще критически къмъ България, българекия народъ, и българекото правителство.

Тѣ обвиняватъ България въ еднобоченъ неугралитетъ, а сами нападатъ въ еднобочно сѣрбофилство. Прочее, дългъ се налага, прѣдъ всичко на ръководящитѣ люди въ печата и обществото у насъ, като се почне отъ академическото и професорско тѣло и се завърши съ най-малкото културно дружество, всички да мобилизиратъ силитѣ си, и да дадатъ съдѣйствието си за да се уяснятъ отношенията ни особено съ Русия, да прѣстанатъ дразненитѣ и провокиранитѣ въ българекия печатъ и да се поведе политика, при която могатъ да се добиятъ най-големитѣ удовлетворения на широко-националитѣ ни интереси и идеали. Дѣжностъ и на рускитѣ и славянски ръководящи срѣди е, отъ друга страна, да спратъ своитѣ неумѣстни и безцѣлни, та и врѣдителни заканвания къмъ България и българекия народъ, да изучатъ по-дълбоко психологията на българекославянскитѣ отношения и да се убедятъ, че българекиятъ народъ не само никакъ не е виновенъ за това, дѣто той за сега като че ли е отстраненъ отъ славянската срѣда, но, напротивъ, заслужава най-големитѣ симпатии за неговото неизмѣнно служене и прѣданостъ на славянското дѣло.

Нека прѣстанатъ отъ славянскитѣ Обѣди да пращатъ заплашвания, че България трѣбвало да се произнесе „или или“, тѣй като иначе рискува „не само да не достигне обединението на своитѣ разкъсани области, но ще бжде и останена безъ подкрѣпа въ момента, когато България бжде поставена прѣдъ опасността да загуби своята самостоятелностъ“. Нека тѣзи, които стрѣлятъ съ подобни бомби въ България изъ Петербургскитѣ Обѣди, заповѣдатъ въ нашето отечество и, понеже не обръщатъ внимание на писменитѣ и усни изложения, които имъ се правятъ, сами да изучатъ на мѣстото положението, хората и нѣщата и да се убедятъ, че тѣ сж съвършено неправни. Българекиятъ народъ заслужава съвършено друго третиране. Той чака справедлива оцѣнка на онеправданитѣ, на които бѣ изложенъ дани, и дпри срѣдства за поправяне на неговитѣ отношения съ всички родствени и готови да помогнатъ въ нещастията му братски страни.

Отъ настоятелството на Славянското Блаотворително д-во въ България.

Ташко Велковъ — Варна.

Съобщавамъ че въ месарницата ми на ходяща се на шосето Варна—Бургазъ въ мѣстността „Сѣсъ-сѣмѣсъ“ се намира постоянно прѣсно говеждо и овчо месо за наденици. Особено за бѣлнитѣ граждани се отдава случай да си набавятъ за зимния сезонъ съ много на малени цѣни месо за наденици и пастърма. Продавамъ 50 тенекии говежда лой.

Терорътъ въ Македония.

Македония, страната на вѣчнитѣ телгила, гонения и непрѣклонати изтезания, не помни, на и надалища и се прѣдстави другъ пѣтъ случай да види и изрита такива тежки минути, такива мрачни дни, каквито по настоящемъ прѣкарва. Никоя друга страна на земното кълбо не е изпитала такива ужаси, каквито сега Македония прѣживява. Като че тази страна ориента е прѣдопрѣдѣлила за вечно тегло, за вѣчна мъка.

Прѣвъ врѣмето на турекото владичество тя често напигваше ужаситѣ на кръвожадитѣ турски сатрапи, които се мъчеха да изгонятъ отъ прѣдѣлитѣ си и унищожатъ всичко българско по-будно и по-интелегентно. За това способствуваха и ненавистнитѣ на българитѣ гъркомани и сѣрбомани, подкупвани отъ турската властъ. Въ послѣдствие на това будния български елементъ отъ 1903 год, чрѣзъ редъ възтания се мъчеше да се отгърси отъ тежкото турско владичество, въ които възтания се дадоха грамадни жертви благодарение на гъркомани и сѣрбомани, които вършеха най-нечестиви дѣла по отношение на българекитѣ вѣстаници и Българекия елементъ въ потиснатата Македония. Но най-послѣ официална Гърция и Сърбия, виждайки, че българекиятъ елементъ не само че не може да бжде задущенъ и унищоженъ, а, напротивъ отъ денъ на денъ върви по пѣтя, който води къмъ постигане националитѣ си задачи и, слѣдователно, Македония за тѣхъ е изгубена, потърсеха приятелството на България. Послѣдната искрено имъ подаде ръката си, та се сключи балканския съюзъ и по силата на обстоятелствата българеката армия въ нѣколко само дни прогони турекитѣ пълчища до стѣнитѣ на Цариградъ, когато грѣдкитѣ и сѣрбски войски безпрѣпятствено се разположиха въ Македония, започвайки да се окопаватъ и взиматъ позиции срѣщу България, която даде най-големитѣ жертви. Това бѣше едно вѣроломство, една мръсна измѣна, която прѣдизвика втората война, послѣдствията на която всѣки знае. Да оставимъ миналото.

А какво става днесъ въ нещастна Македония, поробена отъ сѣрби и гърци? — Ужасенъ тероръ, сжщияски адъ. Населението тамъ, колкото е останало, прѣживява послѣднитѣ минути на човѣшкото си съществуване подъ гнетѣтъ на сѣрбската и грѣцка власти. Тамъ не остана вече способенъ за работа човѣкъ: едни сега сж на първа боева линия срѣщу неприятеля — австриецъ, други избѣгали въ свободна България, трети сж избити, а четвѣрти (това сж дѣца и жени) гниятъ въ влажни тъмници, защото тѣхнитѣ близки сж избѣгали въ България, за да не паднатъ подъ гнета на страшното жестокосърдечие на своитѣ тирани — сѣрбитѣ. Тѣ (бѣжкитѣ) разпраниятъ потрѣсяещи работи за сѣрбския тероръ надъ българекото население тамъ. Това се потвърждава и отъ послѣдната телеграма отъ струмица, съ която се съобщава, че сѣрбски комити и разбойници, прѣдвождани отъ офицери, горѣли българекитѣ села въ Дойранско, Генгелийско и Шипско; че българекото население е подложено на най-ужасни изтезания, бесчинства

ПРИСЪДА

№ 65

гр. Русе, 4 февруарий 1914 г.

Въ името на Негово Величество Фердинандъ I, Царь на България, Русенския Апелативенъ Съдъ угавно отделил на първий февруарий 1914 г. въ открито съдебно заседание въ следующи съставъ: подпрѣдседателъ В. Ив. Начевъ, членове: М. Генчевъ и Д. Иосифчевъ, при подсекретари Г. Ковачевъ и въ присъствието на прокурора В. Данчовъ, слуша доложеното отъ члена Генчева угавното дѣло № 62 по описа за 1913 г., завѣдено по апелативната жалба на Стефанъ Ив. Петковъ отъ гр. Варна, противъ присъдата на Варнен. Окр. Съдъ отъ 15 септ. 1912 г. подъ №...

Въ съдебното заседание присъствуваха: подсъдимия Стефанъ Петковъ съ защитниците си — Русенските адвокати: Петър Караминчевъ и Юрданъ Хлѣбаровъ и частния обвинителъ Ив. Поповъ съ защитника си Бончо Калевъ.

Обстоятелствата на дѣлото сж следующитѣ: Варнен. окр. съдъ е призналъ подсъдимия Стефанъ Ив. Петковъ отъ Македония, живущъ въ гр. Варна, за виновенъ въ това, че като редакторъ стопанинъ на издаваната въ гр. Варна в-къ „Свободенъ Гласъ“ съ статитѣ подъ надсловъ: „Рафинирани мошеничества“, „Провѣрителъ или ортакъ“, „Мошеничества и кражди въ д-во Бждащностъ“ и „Търговски моралъ ли“, напечатани въ броеве: 14, 16, 20 и 21 на в. „Св. Гласъ“ отъ 6 и 19 април, 19 и 26 май 1912 г. съ изразитѣ: „мошеникъ“, „криминаленъ типъ“, „носи позоръ на челото си“, „изхвърленъ отъ обществото“, „бесрамнитѣ му грабителски инстинкти“, „банкерски бандитъ“ обидилъ, а съ изразитѣ: че Иванъ Поповъ, като директоръ на д-во „Бждащностъ“, оплачкосалъ, ограбилъ, унищожилъ д-во Бждащностъ, вземалъ рушветъ, правилъ шантажъ съ интереситѣ на д-вото Бждащностъ, кралъ най-вулгарно, до като изпразилъ касата на д-вото, че като го докаралъ до дѣрежето, че акциитѣ му днесъ не струватъ нищо, и приписалъ на сѣция Иванъ Поповъ позори за честъта му обстоятелства и прѣстѣпни дѣяния, поради което и на основание чл. чл. 236 п. 5 и 63 отъ наказ. законъ, го осъдилъ на една година тъмниченъ затворъ и петстотинъ л. глоба въ полза на казната. Вслѣдствие възвизната жалба на осъдения Ст. Ив. Петковъ, Русенския Апелативенъ съдъ е завѣлъ въивно угавно дѣло № 62/913 г., което като разгледа на 1 февр. 1914 г., за разрѣшението му взе въ съображение следующето:

I. Че подсъдимия Стефанъ Ив. Петковъ не се признава за виновенъ въ извършване на прѣписуемото му се прѣстѣпно дѣяние, като разправа, че лично билъ написалъ статитѣ въ в-къ „Св. Гласъ“ защото билъ изгоренъ отъ Ив. Поповъ. Подсъдимия ималъ за 3600 лева акции отъ д-во „Бждащностъ“ и днесъ тия акции за нищо не стрували.

II. Че помѣстенитѣ въ инкриминирани статии подъ надсловъ: „рафинирани мошеничества“ и „мошеничествата и кражитѣ въ Бждащностъ; „провѣрителъ или ортакъ“, „търговски моралъ ли“ напечатани въ броеве 14 отъ 6 април, 16 отъ 19 април, 20 отъ 19 май и 21 отъ 26 май 1912 г. на в. Своб. Гласъ епитети и изразения: „мошеникъ“, „криминаленъ типъ“, „носи позора на челото си“, „изхвърленъ отъ обществото“, „бесрамнитѣ му грабителски инстинкти“, „банкерски бандитъ“, сами по себе си сж осъбителни и отъ естество да унижатъ достоинството и честъта на частния обвинителъ Иванъ К. Поповъ. Сжщо сж унижителни за честъта му и човѣшкото достоинство и пасажитѣ помѣстени въ сѣщитѣ инкриминирани статии, напечатани въ сѣщия вѣстникъ, а именно: че Иванъ Поповъ като директоръ на д-во „Бждащностъ“ оплачкосалъ, ограбилъ, унищожилъ д-вото Бждащностъ, вземалъ рушвети, правилъ шантажъ съ интереситѣ на д-во Бждащностъ, кралъ най-вулгарно, до като изпразилъ касата на д-вото и го докаралъ до дѣрежето... Отъ самитѣ цитирани изразения помѣстени въ инкриминирани статии, озаглавени „рафинирани мошеничества“, „мошеничества и кражди въ д-во Бждащностъ“, „провѣрителъ или ортакъ“, „търговски моралъ ли“, въ свързка съ цѣлото съдържане на тия статии, става очевид-

но, че желанието и намѣренето на подсъдимия Ст. Ив. Петковъ, при напечатването на прѣдметнитѣ статии, не е било друго, освѣнъ да обиди частния обвинителъ Ив. К. Поповъ, да унижати товни послѣдния прѣдъ обществото и че желанието на сѣщия обвиняемъ не е била да изложи една свои обективна критика върху грѣшнитѣ, неправилнитѣ и незаконнитѣ дѣястия на директора на д-во „Бждащностъ“ Ив. К. Поповъ. А при това положение на дѣлото, подсъдимия Ст. Ив. Петковъ слѣдва да се признае за виновенъ въ написане съзнателно обидна чрѣзъ печата на Ив. К. Поповъ.

Възражението на подсъдимия, че той написалъ прѣдметнитѣ инкриминирани статии въ в. Своб. Гласъ защото билъ изгоренъ отъ Ив. Поповъ, защото ималъ за 3600 лева акции отъ д-во „Бждащностъ“, които днесъ нищо не стрували, това негово възражение не може да бъде взето въ внимание отъ сѣда и да послужи за съвършенното оправдание на подсъдимия, който като публицистъ, като органъ на печата, ако е искалъ да изложи на критика прѣдъ обществото дѣяността на директора на д-во Бждащностъ, Ив. К. Поповъ, то е билъ длъженъ да стори това въ прилична, не въ унижителна за честъта и доброто име на този послѣдния форма.

Съ напечатването на инкриминирани статии, а именно съ помѣстенитѣ въ тѣхъ изразения и пасажи, за които Варнен. окр. съдъ е осъдилъ подсъдимия Ст. Ив. Петковъ, на частния обвинителъ Иванъ К. Поповъ не се прѣписва нѣкой опрѣдѣлен позоренъ или прѣстѣпенъ фактъ, което само може да съставлява клѣвета, а въ тия статии авторътъ имъ въ общи фрази се произнася за потърпеншия, че билъ ограбилъ, плѣчкосалъ, унищожилъ дружеството „Бждащностъ“, кралъ най-вулгарно, вземалъ рушвети, правилъ шантажъ съ интереситѣ на дружеството, безъ да се посочватъ нѣкои конкретни случаи, безъ да се обясняватъ въ какво се състоятъ шантажитѣ на Ив. К. Поповъ, какви рушвети е вземалъ, въ какво се състои ограбването, плѣчкосването и унищожението на д-ство „Бждащностъ“ отъ страна на неговия директоръ Ив. К. Поповъ, и въ такъвъ случай слѣдва да се признае, че на послѣдния е била нанесена обида само чрѣзъ печатно произведение, а не и клѣвета, а въ такъвъ случай не може да се вземе отъ сѣдътъ въ внимание прѣдставенитѣ отъ подсъдимия Стефанъ Ив. Петковъ доказателства, съ които послѣдния се стрѣми да установи истинността на написаното отъ него.

III. Че за извършеното отъ страна на подсъдимия Стефанъ Ив. Петковъ прѣстѣпно дѣяние и за неговото исправление, сѣдътъ намира, че ще бъде достатъчно, ако при смекчающа вината му обстоятелства му наложи съгласно чл. 236 п. 5 отъ Наказ. Законъ едно наказание отъ единъ мѣсець тъмниченъ затворъ и петдесетъ лева глоба, прѣдъ видъ самопризнанието на подсъдимия и обстоятелството, че той се явява лице пострададало, вслѣдствие разстройването дѣлата на д-ство Бждащностъ и вслѣдствие на обезцѣняване на акциитѣ му, каквито акции той притежавалъ за 3600 лева и виновникъ на които обезцѣняване на дружественитѣ акции той може би искрено да е смѣталъ директора на друж. Иванъ К. Поповъ.

Водимъ отъ тия съображения и на основание чл. чл. 460а и 465 п. 3 отъ угавното съдопроизводство Русенския Апелативенъ Съдъ

Присъди:

Измѣнява присъдата на Варн. Окр. Съдъ отъ 15 Септември 1912 г. подъ №... така: Признава подсъдимия Стефанъ Ив. Петковъ отъ Македония, живущъ въ гр. Варна, за виновенъ въ това, че като редакторъ стопанинъ на издаваната въ гр. Варна вѣстникъ „Свободенъ Гласъ“ съ статитѣ подъ надсловъ „рафинирани мошеничества“, „провѣрителъ или ортакъ“, „мошеничества и кражди въ дружество Бждащностъ“, „търговски моралъ ли“ напечатани въ броеве: 14, 16, 20 и 21 на издаваната отъ него вѣстникъ „Свободенъ Гласъ“ отъ 16 и 19 Април, 19 и 26 Май 1912 година съ изразитѣ: „мошеникъ“, „криминаленъ типъ“, „носи позоръ на челото си“, „изхвърленъ отъ обществото“, „бесрамнитѣ му грабителски инстинкти“, „банкерски бандитъ“, че като директоръ на д-вото

Бждащностъ плѣчкосалъ, ограбилъ, унищожилъ дружеството, вземалъ рушветъ, правилъ шантажъ съ интереситѣ на дружеството, кралъ най-вулгарно, до като изпразилъ касата на дружеството и го докаралъ до дѣрежето: днесъ акциитѣ му да не струватъ нищо“ съзнателно е нанесалъ обидна чрѣзъ печата на Иванъ Поповъ отъ гр. Варна, вслѣдствие на което и на основание чл. 236 п. 5 отъ Наказат. Законъ го осъжда на единъ мѣсець тъмниченъ затворъ и да заплати въ полза на казната (50) петдесетъ лева глоба, заменима въ случай на несъстоятелностъ съ десетъ дневенъ тъмниченъ затворъ. Сѣщия подсъдимъ се признава за виновенъ и се оправдава по обвинението му въ съзнателно написане клѣвета на Ив. Поповъ чрѣзъ напечатва-

нието въ сѣщия вѣстникъ сѣщитѣ статии и пасажи въ качеството му на директоръ-стопанинъ на казаната вѣстникъ.

Присъдата е окончателна и подлѣжи на обжалване прѣдъ Върховния Касационенъ Съдъ въ двѣседмиченъ срокъ, считанъ отъ 4 февруарий 1914 год., когато ще бъде приготвена и обявена въ окончателна форма.

На първообиазното подписали: Подпрѣдседателъ В. Ив. Начевъ, членове: М. Генчевъ и Д. Иосифчевъ и приподписалъ подсекретаря Г. Ковачевъ. Вѣрно. На първообразното подписали: Подпрѣдседателъ В. Ив. Начевъ и Секретаръ Ив. Брашововъ.

Вѣрно: п. Прѣдседателъ: Д. Чекларовъ п. Секретаръ: Д. Капаровъ

Варненско Градско Общинско Управление

ОБЪЯВЛЕНИЕ № 18324

гр. Варна, 12 октомври 1914 год.

Кметството обявява на интересушитѣ се, че въ помѣщението на сжщото на 18 ноември т. г. отъ 9 до 10 ч. пр. обѣдъ ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция, за събиране градското право „Интизапъ“ прѣзъ 1915 г. Приблизителна стойностъ 20000 лв.

Залогъ за правоучастие въ търга 5% или 1000 лева въ банково удостоверение.

Конкуренцитѣ трѣбва да се съобразятъ съ чл. чл. 11—14 отъ закона за общественитѣ прѣдприятия.

Кметството.

Варненско Градско Общинско Управление

ОБЪЯВЛЕНИЕ № 18714.

гр. Варна, 16 октомври 1914 год.

Обявява се, че въ кметството на 24 ноември отъ 10—11 часа прѣдъ обѣдъ ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за доставка материали за поддръжане общинскитѣ водопроводи, за прѣзъ 1915 и 1916 година.

Приблизителна стойностъ 10000 лв. Залогъ 5% — 500 лв. въ банково удостоверение.

Конкуренцитѣ трѣбва да се съобразятъ съ чл. чл. 11—14 отъ закона за общественитѣ прѣдприятия.

Кметството.

Девненско Селско Общинско Управление.

ОБЪЯВЛЕНИЕ

№ 2935

Село Девня, 10 октомври 1914 година.

Общинското управление обявява за всеобщо знание че въ канцеларията му на 20 Ноември т. г. ще се произведетъ съ явна конкуренция слѣднитѣ търгове:

А. отъ 10—12 часа прѣди обѣдъ съ малонадаване:

1) Доставка на канцеларскитѣ материали и 2) отоплителнитѣ и осветлителнитѣ материали за общинското управление прѣзъ 1915 год. съ приблизителна стойностъ: за канцеларскитѣ 500 лв. а за отоплителни и пр.—400 лв.

Б. отъ 2—4 часа слѣдъ обѣдъ сѣщия денъ съ надаване:

1) За отдаване на закупувачъ прихода отъ продажба едъръ добитѣкъ „Интизапъ“ за отъ 1 януарий 1915 г. до 31 XII 1916 год. съ първоначална оцѣнка 1000 лева.

2) Сжщо за прихода отъ клане добитѣкъ (крѣвнина) за сжщото врѣме съ първоначална цѣна 100 лева.

3) Сжщо за прихода отъ сергийно право за сжщото врѣме съ първоначална оцѣнка 100 лева.

За участие въ търга се искава залогъ 5% върху първоначалнитѣ оцѣнки и документи по чл. чл. 11 и 12 отъ закона за общ. прѣдприятия.

Поемнитѣ условия, списѣцитѣ за единичнитѣ цѣни и всички други книжа по тия прѣдприятия могатъ да се разглеждатъ отъ заинтересуванитѣ всѣми присѣствувенъ денъ и часъ въ канцеларията на общинското управление.

п. Общ. Кметъ: Юр. Мариновъ Секр.-Вирникъ: А. Кръстевъ

Въ склада на Темелко Костовъ, находящъ се до мелницата на Трифонъ Нивовъ, се намиратъ най-хубави мешови дърва за горене, безъ никакъвъ смѣсъ. Голѣмъ складъ отъ дървени вжглища. Цѣни много износни.

КУПУВАМЪ АКЦИИ и ОБЛИГАЦИИ отъ всички дружества и банки.

Справка редакцията на в. „Свободенъ Гласъ“.

ДЪРВА ЗА ГОРѢНЕ, въ малко и голѣмо количество, искайте отъ фирмата **Стоянъ Диковъ** — Провадия.